

(המשך מעמוד 35)
 לראות אם אין עליהן כתמים."
 עכשיו רוש צוחק. "ואני אמרתי לך שזה מתחיל מנקודה קטנה על המצה, ושכראי שתתחיל לברוק את המצה."
 בהיסטוריה רובינגר מלטף את מצחו. שיחה:

"מה את מעריפה. נקניקה או שני צלג"
 "תביא. תביא את שניהם ואל תשאל כל-כך הרבה שאלות."
 "מי היה מאמין שלפני 20 שנה, כשעבדת בהעולם הזה היית רוזה כל-כך, שונאת לאכול, אוהבת רק לעבוד, להביא סיפורים, לכתוב."
 "מי אני?"

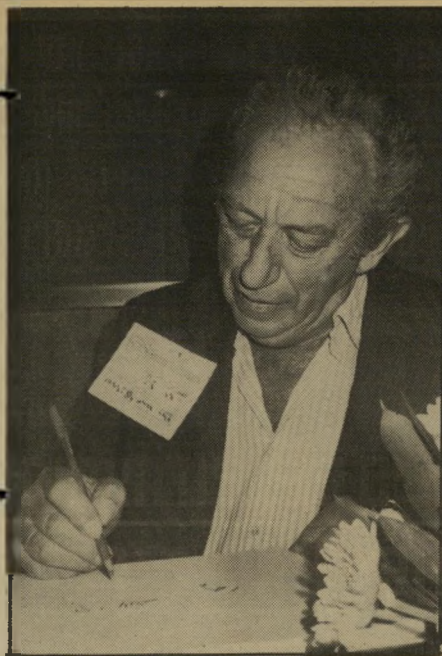
חבורת-חבורות נקבצות באולם. חבורת הארץ יוצאי העולם הזה היא הגדולה מכולן; רן כיסלו, תמר מרון, יהושע שגיא, גירעון ושימעון סאמט, יואל מרקוס, קובי ניב, ב' מיכאל, דן מרגלית. בפניהם יוצאי העולם הזה שהגיעו לחדשות: רינו צורה, שרית ישיילוי, יוסי היימן, גילה רוזן, דן בן-

רן כיסלו היה עולה חדש מ'פולין כאשר התקבל לעבודה, והפך במהרה לכתב בכיר.

נורית בחי'ער היתה עורכת האופנה של ה'עולם הזה'. ככל הנוכחים היא נשאה תווית ובה שמה, תפקידה - ותקופת שרותה.

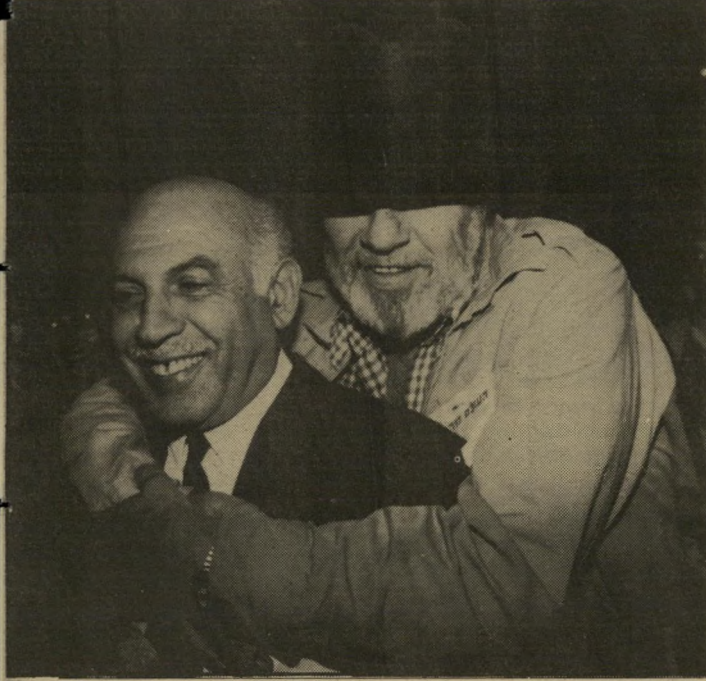
דב ליר מעם בשנה הוא מעצב את שער הגיליון של איש-השנה. אחד מקודמיו בתפקיד היה שמואל בק.

יצחק ליבני עבד כעורך מדור-התשבצים. מאחוריו עמיקם גורביץ', עורך-כיתוב לשעבר ואשתו. ליד זיווה ריב הקריקטוריסט אבשלום, כשמאחור רפי זיכרוני ולמטה אלה ברקת.

אמוץ, שלמה פרנקל. ממעריבי: משה לרר, מרסל זוהר, ציפי מנשה ותחיה אדר מידיעות אחרונות. הרחק מהמזון הסוער, זוחל-פנים, בחליפה כהירה, יושב אורי דן. כל יריב פוליטי נחשב כאן הערב כאורה של כבוד. לסמל של פתיחות וסובלנות. דן אכן מרגיש כמו אורה רצוי ואהור. הוא מחייך לכל עבר, ולחיוו בוהקות. מגיל 8 חלמתי להיות עיתור נאי, ובגיל 17, אחרי שנתיים של ליר מורים בטכניון, הגשתי את החלום והגעתי להעולם הזה. הוא מספר. אהבת אורי אבנרי לימד אותי להבין קודם כל את העובדות. אחר-כך, כש-התגייסתי לצבא, שמעתי דברים רומים מפי אריאל שרון.

והוא שב ומוזכר את השם שרון בגאווה גדולה ואחר-כך אומר: "אני מספר שעבדתי בהעולם הזה לכל מי שמוכן לשמוע. בשבילי זה מקור לג' אוהו!" שיחה:
 "הכי מוזר שאורי דן כאן."
 "ובעיניי הכי מוזר שאני כאן. אף-פעם לא האמנתי שאגיע לגילי, לזמן הזה. לפני כל כתבה הייתי בטוחה ש-הפעם ארצח עליירי הפושעים שאני כותבת עליהם, או אפגע מיריות שוט-רים כמירוף, או שהאגס אותה. ראי יינתי יחליט פיתאום לאנוס אותי."
 נירה גל, זמרת: "כשפרשתי מהזימ'רה, לפני ארבע שנים, החלטתי להיות עיתונאית. חדרתי למערדון של הומר סכסואלים, הצלחתי ליצור איתם קשר בלתי-אמצעי, וגם לצלם אותם. באתי לאורי עם הכתבה. הוא התלהב ואמר: כובהלה, את חייבת לכתוב."

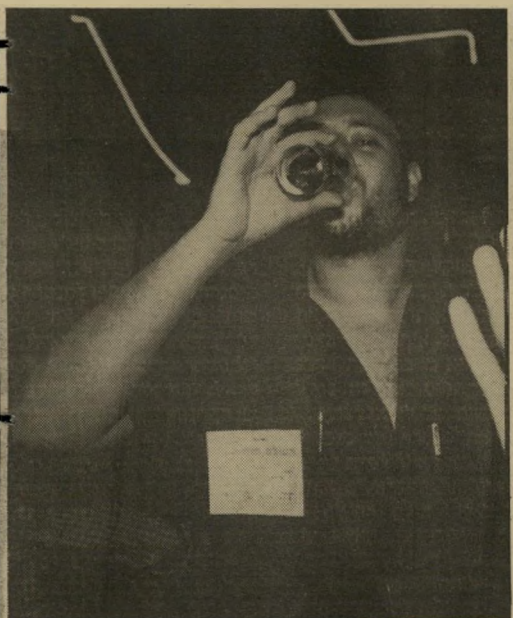

דן בן-אמוץ שמדורו הופיע בשנות ה-60' בהעולם הזה, מחבק את אברהם סיטון, מנכ"ל העיתון, המנצה זה יותר מ-20 שנה בהצלחה על המאבק הכלכלי הקשה, של העולם הזה.

בה, הרגשתי שאם אבקר בעוד מסיבה אחת — אתמוטט. עזבתי, ובמשך שנה שלמה אחרי-כך לא ביליתי במסיבות בכלל. לא יכולתי לסבול מסיבות. דמויות: עמוס קינן בחולצה כחולה, כתבי על אסירים, ועל כל מיני חלכאים ונרכאים. לא היה מקום שלא ביקרתי בו. למה עזבתי? במשך שני תיים הייתי אחראית על מדור-המסר-בות. ופיתאום, לילה אחד, באמצע מסי-

אורי סלע שתום תרומה חשובה לעיצוב העולם הזה כעורך נראמי וכעורך-כיתוב, בשיחה עם הרב שמואל אבידור הכהן, שהיה בשנות ה-50' פרשן פוליטי של השבועון המסויים.

יוסי היימן היה הכתב הפילי של העולם הזה והצלח לחזור לניבכי ה'עולם התחתון. היה מפורסם בדבקותו במשימה.

אורי דן בא להעולם הזה, הפך לכתב מצטיין ולכתב צבאי והתקשר עם אריאל שרון. הוא טען במסיבה שיש קווי דימיון בין שרון לאבנרי.

ציפי מנשה צלמת וכתבת לשעבר, עם העורכת המיטפסית, עורכת-הדין אילנה אלון, ומזכירת המערכת חנה גבאי, שזכתה בגילויי חיבה מיוחדים מהכתבים, הוותיקים והחדשים.